

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Komm. Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 9 лв., 20 броя 18 лв.,
40 броя 36 лв. Един брой 1 лв. Двоен — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 25 linia 2 Warna

Буржуазията не се нуждае от царе! Истинската форма на нейното класово господство е републиката!*)

Истинската историческа роля и дейност на интернационалния пролетариат до настоящия момент са се изчерпали в робска услуга, указана на буржуазията. Последната от своя страна, винаги е смявала да използва породилите се илюзии за „нов живот“ сред работничеството, което мислеше, че с премахването на кралете и заменените външното устройство на държавния апарат под формата на република, е достигнало една от крайните си цели: Свобода и равенство.

На 14 юли 1789 год., когато работниците от парижките преградни разгромиха Бастилията и чрез това развиха в прах съществения признак на деспотизма, когато на 5. X. същата година парижки пролетарки доложиха Людовика XVI от Версайл в Париж, като „подчинен на народа“ — тогава пролетариата си правеше илюзии, като мислеше, че великият час на свободата е настъпил.

Когато на 18 март 1848 год. берлинското работничество стоеше на барикадите и след няколко дена принуди пруския крал да отпадне почет на падналите на барикадите, берлинското работничество повярва, че настъпва изгрева на свободата.

На 7 ноември 1917 год., след като петроградският съвет и работничество, с геройска самоотверженост и решителност завзе политическата власт в свои ръце, като прокламира „мир и свобода“ — тогава руският пролетариат мислеше, че той революционен вик с революционно съдържание ще остане исторически факт за всички времена. И най-после, когато през ноември 1918 год. се разиграха революционните събития в Германия и Хохенцолерите бидоха изгонени из страната, германското работничество повярва, че се е добрило през труповете на паднали другари до символите на революционера: Свобода и равенство.

Но колкото голяма бе надеждата на пролетариата, толкова по-голяма бе самоизмамата и по-велика пропастта между надеждата и явната сурова действителност. Сто и петдесет годишни борби на световния пролетариат, сто и петдесет годишно увеличаване се ограбване на работническия труд и също толкова години проливане на работнически кръви и растяща мизерия.

Работничеството вярваше в токущо прокламираната свобода и навлизаше все повече и повече в задниената улица на робството. То вярваше в токущо прокламирания мир, за да бъде следущия миг вандално убивано от палачите на буржуазията — „Социалната демокрация.“

Работничеството стоеше като треснато. То не знаеше, че след като то бе сразило старата господстваю-

ща форма на управление, то отвори същевременно пътя на нови експлоататори. Работниците не знаеха, че след като разгониха — князе и царе „по Божия милост“ — последните бидоха заменени с нови такива „по милост на капитала“.

Те не знаеха, че след сразяването на монархистичната държавна форма, те турят начало само на по-модерна, рафинирана брутална форма на същото старо класово господство — републиката. Пролетариата също не знае може би и думите на Маркса: „Буржуазията не се нуждае от крале, понеже истинската форма на нейното класово господство е републиката!“... и по нататък: „Пътят на освобождението на пролетариата върви през рутините на демократическата република и издига не пролетарската диктатура!“

Всяка господстваща класа се нуждае от държавна форма, отговаряща и нагласена към нейните собствени цели. И събитията от 14 юни 1789 г. до 9 ноември 1918 г. не сънищо друго, освен преходи във външната държавна форма на буржуазията.

И тогаз когато работничеството демонстрира за „запазване републиката“ — както е случая с социалпартитите, независимите и комунистите в Германия — то става палач на своята собствена класа и прави най-ценна услуга на буржуазията.

Не да се пази, а да се унищожи трябва днешната република и замени чрез диктатурата на пролетариата и пролетарската съветска държава. Не защита на собствеността — а нейното премахване и превръщане в пролетарско комунално притежание — това са исканията на революционера.

Защото не е важно где ще бъде работничеството избито и морено от глад — дали при Вилхелма или при Еберта и Носке. Но избиването и гладуването на работничеството ние не можем да понесем равнодушно. А факта си остава факт. То се изражда и мре и ще мре, ако не почне решително действие.

Нека буржуазията погребва своите жертви, нека пази своята република, и своята частна собственост, — това е нейна работа.

Дълг на пролетариата е да посме борбата за своето собствено освобождение, борбата против републиката, против частната собственост. Отлетя вече периода на дребнобуржуазната революция! Пролетарските, пролетарската се изисква в процеса на световната история!!

Да живеят диктатурата на пролетариата, да живеят световната революция!

Доля републиката!!

*) Из „Komm. Arb. Ztg.“ по убийството на Ратенау.

мунизма, непосредствено след тая чиста печалба, не изпускат да прибавят фразата, която явно рисува техната гузна съвест, — „и това макар, че кооперацията не си е поставила за цел да печели“, — за да заблудят будните и опозиционно настроени в техната партия работници против чисто търговския и спекулативен характер на кооперация „Освобождение“.

И наистина, каква ли чиста печалба биха искали тесняшките вождове да покаже кооперация „Освобождение“, ако, според тех, последната би си поставила за цел да печели?! — Вероятно, най-малко 2—3 милиона.

Но, господа тесняшки вождове, и показаната чиста печалба от половин милион лв. за 1921 год. съвсем не доказва и съвсем не може да заблуди будните и честни работници, че кооперация „Освобождение“ не си е поставила за цел да печели. А какво е това, ако не печалба? Как може да покаже чиста печалба — половин милион лв. — което и да било предприятие, ако не си поставя за цел да печели? На тия въпроси ние не можем да отговорим. На тех ще трябва да отговорят учените „марксистически економисти, а ла Георги Попов и Христо Кабакчиев.

Но очевидно е, че чистата печалба на кооперация „Освобождение“ би била безразлично по-голема, отколкото е показана, ако от тая печалба не се отделяха за директор, за инспектори и други висши длъжностни лица, такива големи заплати, каквито в никое друго държавно или частно буржуазно предприятие не се плащат. Нещо повече. Ние трябва да изтържем още тук, че в никое държавно, или частно учреждение разликата пропорционално между висшия и нисшия персонал не е тжй голема, както това е в „комунистическата“ кооперация „Освобождение“. Същото е и в партията им.

Ако тесняшките вождове смеят да откъснат това, нека излезат и публично ни избличат, като точно, ясно и категорично посочат, кой колко — от най-големия до най-малкия в кооперацията и партията плащат функционер — получават.

Всичко това показва колко прави са били ония добросъвестни и честни тесняшки делегати, които в последния конгрес на техната партия са основателно критикували и нарекли кооперация „Освобождение“ — „базиргански дюкян“ и които справедливо — от марксистическо гледище — са я отрели, като революционно средство в борбите на работническата класа за своето окончателно освобождение в рамките на днешното буржуазно общество и която им критика „Раб. Вестник“ не допусна да излезе на бел свет.

ИЗ ПРЕСАТА

на Комунист. Работ. Партия в Англия.

Изданията от другарката Sylvia Pankhurst вестник „Workers Dreadnought“ отражава ясно: революционните усилия, явната цел и насока по пътя на борбата на нашите английски партийни братя. В последните номера на този вестник съпоместени статии: „Банкрута на Единния фронт“, „Розовата измама“, „Парламента какъвто го виждаме“ и пр. С тия статии, както и с многото брошури и направено за работническите маси улковито и съзнателно предателството на паразитите комунисти от III интернационал. С голяма упоритост и голяма воля английските леви комунисти прокарват една насока, като следват ажр-

ховната цел на истинската работническа комунистическа партия — революционната класова борба.

Ето как английската работническа комунистическа партия води своята пропаганда:

„Работете за комунизма, за едно безкласово общество в което няма богати и бедни, никакви господари и слуги, никакви земевладелци и капиталисти, никакви купувачи и продавачи, никакви пари и заплати.

Всеки може да се ползва при пуща и желанието от плодотелата на земята и от продуктите на общата работа, като всеки вложи своята сила (тжй да се каже: колкото я има) за общото.

Организацията на производството и разпределението трябва да съвръждете на тия, които работят, чрез съветите.

Тантика: никакъв компромис с лживите комунисти и реформисти; никакъв съюз с „Labour Party“, здраво изучаване на комунизма. Подготовка за съветите, което ще рече организиране на работниците с оглед заемане и управление на индустрията, чрез създаване на революционния всеобщ работнически юнион.

В фазиса на експлоатирането немуморно проповядване безплатността на парламента и отказване вземане участие в него и приготвяния за съветско управление.“

Становище

на Варненска Организация на Б. Р. К. П. по вътрешното и външното положение.

(По дневния ред на предстоящия

I редовен конгрес на Б. Р. К. П.

(Продължение от бр. 17)

„а от тук следва, че на пролетарската класова организация било политическо-революционно-партийна или икономическа, трябва да бъдат изхвърлени — без резервно — приполиците от другите класи, предимно от дребната буржоазия и радикалната буржоазна интелегенция, които благодарение на това, че те не преживяват обективните условия на пролетарската действителност, внасят в неговия живот отрицателни елементи: в идеологията утоцизъм, в действително опортюнизъм, в което действуват разлагающе в неговите редове, а в своите индивидуалитетно карьеристически стремления везват развращение.

Пред пролетариата стоят по-необходимост три преки задачи: Да организира работните в производството работници в масова единствена икономическа сила, изравнена в общ пролетарски юнион в рамките на самото производство, готов да вземе едбините на производството с насилственото сгромоляване на капитализма; да превърне съвременната пролетарска трудова сила на трудовия пазар в революционна енергия, която в контакт и съвместно действие с юниона, да се наложи на съвременния строй, като обществен фактор на безработицата и нейното премахване с премахването на капиталистическите отношения; и трето да се стабилизира в двара политическа, чисто класова комунистическа партия, кореняща се в рамките на производствените отношения и безработните пролетарски маси, на които да служи не само като авангард в борбите, но и като един свързващ ги единствена нерв и колективна мисъл за революционно класово действие от най-ниското стъпало — организацията в предприятието до върховния пролетарски изравител — Работн. Комунист. Интернационал.

Само по този път пролетариата ще може да искорени из своята среда ведно с чуждите на неговата класова елементи и техните пагубни в него

Тесняшката кооперация „Освобождение“.

„Работнически Вестник“. в брой 24 от 18 юли т. г., дава една статия, под заглавие: „Растежа на кооперация „Освобождение“, в която, между другото, казва следното:

„2. Печалбите за тия три години. а) за 1919 година чистата печалба бе 77,394.84, б) за 1920 година 269,651.01, в) за 1921 год. 460,918.66. И тук растежа е очевиден.“

